

IZ DEŽELE KRALJA MATJAŽA

Rešitelji ali rušitelji?

Kralj Matjaž je ob brskanju po svojih bukvah še enkrat ves namrgoden ugotavljal, da v njegovem kraljestvu res nič ni več, kot je bilo. Nekoč so se dvorjani tudi tu namreč pogumno upirali turškim vpadom, gradili obrambne zidove, netili ognje po hribih in se trmasto zoperstavljali turškim prevzemom. Danes je drugače. Turki so se namesto na konju pripeljali v jeklenem konjičku s kakšnimi 300 konji in polnim prtlačnikom evrov ter gladko prevzeli koroški lesni ponos in edino preostalo tovrstno lesnopredelovalno fabriko v Sloveniji – Tovarno ivernih plošč v Otiškem vrhu. Turek se je najprej znebil **malih delničarjev**, nato pa še tretjine zaposlenih, ko je Iverka končala v prisilni poravnavi, saj je bil denar za dokapitalizacijo edino, česar se Turku ni mudilo znebiti. Najprej so se nameravali znebiti še osnovnega orodja – kontinuirane stiskalnice, s katero so

Mateja Celin
o turško-ruskih
vpadih

**Bo za Turki tudi
tokrat ostalo le
oplenjeno pogorišče,
za Rusi pa prazne
obljube?**

sploh delali iverne plošče –, ter jih raje kupovali od Avstrijcev in »plemenititi«. Vendar pa jim je doslej uspelo oplemenititi le izgubo, ki se meri že v več milijonih in se vsako leto še nekoliko bolj razbohoti. Če so se včasih Korošci

za okopi skrivali pred Turki, pa je zdaj prav obratno, saj se je pred domačo javnostjo popolnoma ogradił turški lastnik. Pri tem mu izdatno pomaga domači direktor Mežnar, ki se ga je med dvorjani oprijel ne preveč laskavi naziv gospodarskega grobarja. Ali bo za Turki tudi tokrat ostalo le oplenjeno pogorišče, bomo kaj kmalu izvedeli.

Matjaževo kraljestvo pa očitno zelo diši tudi Rusom. Potem ko so kupili raveno jeklarsko industrijo in Rimski vrelec ter se tudi v Slovenj Gradcu previdno zanimali za gradnjo term, je v njih rešilno bilko za notorično nesrečni hotel našla tudi občina Črna. Ko so se po kratki epizodi z najemom za en evro precej burno razšli (in vzajemno strastno popljuvali) z najemnikom, s katerim niso bili zadovoljni, on pa z njimi ne, so se jim že svetile oči, saj se je za nakup tega kupa nesreče zanimala podjetnica iz Črne. A kot da bi nad črnjanskim hotelom viselo prekletstvo (ali pač preveč pajčevin in računov za ogrevanje?), tik pred zdajci, ko bi morali podpisati pogodbo, si je tudi domačinka nenadoma premislila. Ko bi občina skoraj že obupala, pa se je pojavila nova interesentka iz Rusije.

Kralj Matjaž kljub temu ne bi stavil, da jim bo hotel tokrat vendar uspelo prodati, zato je za vsak slučaj diskretno preveril še pri kolesarskem guruju Dixiju, zadnjem uspešnem najemniku hotela v Črni, ali bi ga zanimala vrnitev. Dixi je na svojem idiličnem posestvu na Jamnici, kjer je odprl svoj hotel, v katerem v pol leta trajajoči sezoni ustvari 12.000 nočitev, ob tem vprašanju skoraj počil od smeha, zato je varno sklepati, da na njegove čudeže v Črni ni mogoče več računati. Kralj Matjaž je kljub temu vohljal še naprej, da bi iz njega izvlekel, v čem je skrivnost njegovega uspeha in kako mu je lahko uspelo tam, kjer nikomur drugemu zlepa noče. Izdal je samo to, da je trik v preprostosti. Če je tako, si je oddahnil kralj Matjaž, potem se za črnjanski hotel res ni bati. Z njegovo preprostostjo se ta hip lahko meri kvečjemu Matjaževa votlina pod Peco ...

mateja.celin@delo.si